

A KERESZTÉNYSÉG KRÍZISE ÉS A REFORMÁCIÓ

Ennek a bibliaiskolának a célja a személyes hívő életünk és a gyülekezeti életünk helyreállítása. Erre azért van szükség, mert ma a kereszténység krízisben van. Őszintén szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy minden missziós lehetőségünk ellenére a nyugati (vagyis európai és észak-amerikai) kereszténység befolyása és létszáma vagy stagnál, vagy fogy, szemben az okkultizmus befolyásával, amely szinte napról-napra erősödik. Ha a világmiszióra nézünk, Kína és India, több Afrikai és Dél-Amerikai ország hatalmas ébredéseket él át. Ahol a kereszténységnek nincsenek két évezredes gyökerei, ott van hitele és ereje – nálunk viszont mindkettőt elveszítette. És megindult egy nagyon furcsa missziós folyamat, bár még csak az elején tart, de máris érezhető az erősödése: már nem mi küldünk misszionáriusokat a világ minden tájára, hanem a világot meghódító ázsiai és afrikai misszionáriusok jönnek vissza hozzánk, Európába vagy az Egyesült Államokba, újraevangélizálni a kereszténység bölcsőjét.

Nagyon fontos megértenünk valamit: ha az egyház krízisben van, az azt jelenti, hogy az egyházat felépítő helyi gyülekezetek vannak krízisben, mert a gyülekezeteket felépítő keresztény emberek személyes élete van krízisben. Ugyanis belőlünk épük fel Krisztus Teste, és ha baj van a testtel, akkor baj van a testrészekkel. Meggyőződésem, hogy az utolsó időket éljük, de azt is hiszem, hogy Istennek van egy nagy megtisztító, megelevenítő munkája, és mielőtt elérkezne az antikrisztusi világbirodalom, helyre fogja állítani az egyházat, és lesz még egy nagy és győzedelmes időszaka az eklézsiának. Én hiszem, hogy Isten munkáját feltartóztatni nem lehet, de azt is látom, hogy kimaradni belőle viszont igenis lehet. És amelyik gyülekezet szembenéz a saját krízisével, és enged Isten

helyreállító munkájának, az nem fog kimaradni az ébredésből sem, az átélheti a megújulást, a gyümölcsstermést, a növekedést. De ehhez egy gyökeres reformációra van szükség. És megfigyelhető, ahogy Isten világviszonylatban elkezdte helyreállítani az egyházat felekezetektől függetlenül. Minden gyülekezetben egy hármass reformációnak kell lezajlania – ezt mutatja az egyetemes missziótörténet és a ma eredményesen működő gyülekezetek saját történetei is. **Az első mindig a teológia, vagyis a tanítás megreformálása.** Ahogyan az egyetemes egyháztörténetben a Luther-Kálvin-féle reformáció helyreállította a Biblia tekintélyét, úgy kell minden gyülekezetben és minden hívő ember személyes életében helyreállnia a Biblia tekintélyének. Mert az igazság az, hogy az életünk tele van tradicionális, megszokáson, emberi elgondolásokon és érdekeken alapuló dolgokkal, és a hívő élet számtalan területén már régen letért a gondolkozásunk és az életvitelünk is az igei útról. Ha pedig eltérünk Isten kijelentésétől, akkor sem a mennyei erőforrások, sem az áldások nem állnak a rendelkezésünkre. Megfigyelhető, hogy a huszadik századtól Isten hogyan állította helyre a pásztori szolgálatot, azután az ötvenes évektől az evangélista szolgálatot, gondoljunk csak arra, hány missziótársaság indult el ebben az időben, és hogy mekkora munkát végzett el Billy Graham, Chuck Smith és még sokan mások. A hetvenes évektől látható egy komoly helyreállítás a tanítói szolgálatban, felnőtt egy biblikus tanítói nemzedék, amely elkezdte leporolni a felekezetiség és a dogmák alá temetett igei igazságokat. A nyolcvanas-kilencvenes években elindult a prófétai szolgálat helyreállítása, és most kezd kibontakozni az apostoli szolgálatok felépítése. Az efézusi levél 4. részében ez az öt legfontosabb szolgálati területe van az újszövetségi egyháznak. És a helyreállítás elsődleges eszköze ezekben biblikus tanítás.

De az egyháztörténelem azt mutatja, hogy a tanítás a Szentlélek megelevenítő munkája nélkül nagyon hamar válik ortodoxiává, ezért **a második reformáció mindig a kegyesség reformációja.** A személyes hívő élet újraértékelése és megélése. Mert a keresztyén életnek van egy sajátossága: hogy természetfeletti, mert Isten, akiben hiszünk, természetfeletti Isten, aki viszont nagyon is valóságosan részese az életünknek. A kegyesség reformációja volt először a

puritán mozgalom, a Jonathan Edwards, a Wesley, a Whitefield, a Moody és még sokak nevével jegyzett sokféle ébredési mozgalom, később pedig a karizmatikus mozgalom. A kegyesség reformációja a személyes hívő élet megváltozását jelenti, amikor az üres vallásosságból bizonyosátevő, erőteljes és látható krisztusi gyümölcsöket termő hit születik, amely áthatja a környezetet és társadalmi szinten is változásokat idéz elő.

A harmadik reformáció pedig a struktúrák reformációja. Amikor a gyülekezeti struktúrákat bátran, és ha kell radikálisan hozzá kell alakítani a bibliai alapelvekhez és az élő hithez. A struktúrák reformációját olyan gyülekezetek fémjelzik, mint Willow Creek, Rick Warren pásztor Saddleback-i gyülekezete, újabban a Mars Hill Church. Az egyháznak működésében, nyelvezetében, eszközeiben, kommunikációjában is fel kell zárkóznia a 21. századhoz, nem élhetünk egy évszázadokkal korábbi muzeális szubkultúrában, mert akkor elveszítjük a kapcsolatot azokkal az emberekkel, akik felé Jézus küldött bennünket.

A bibliai alapelvek reformációja, a személyes kegyességi élet reformációja, és a gyülekezeti élet és struktúrák reformációja. Ez vár ránk. És mindig ebben a sorrendben, először személyes, azután közösségi szinten. Nem lehet ezt a rendet felcserélgetni, csak ebben a sorrendben működik Isten megújító munkája. És nem titkolt célja ennek a bibliaiskolának, hogy a tanításokban helyreállítsa a Biblia tekintélyét, hogy a bibliai igazságok áthassák az életünket, és hogy azután bátran kezdjük el hirdetni, továbbadni ezeket az igazságokat a saját gyülekezeteinkben is, hogy kovászként megerjessze a magyar ekléziát is.

Nos, ezek után nézzünk szembe a saját kríziseinkkel, és a következő tanításban áttanulmányozzuk az egész Bibliát, hogy lássuk, Isten hogyan akarja az Ő megújító és megelevenítő forrásait felfakasztani a személyes életünkben és a gyülekezetünkben egyaránt.

Keresztelő János krízise

Egy személyes életkrízisen keresztül fogunk elindulni, amelyhez lapozunk a **Máté 11:1-6-hoz**:

Amikor Jézus bevégezte a tizenkét tanítvány útbaigazítását, továbbment onnan, hogy tanítson és igét hirdessen a városokban. Amikor pedig János a börtönben hallott Krisztus cselekedeteiről, ezt üzent neki tanítványaival: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?” Jézus így válaszolt nekik: „Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium, és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”

Ez a történet Isten egyik legnagyobb emberének a kríziséről szól. Miről van itt szó?

Nem olyan régen János még lelkesen és ellenállhatatlan erővel mozgósított embertömegeket a Jordán partján, és merített be ezeket a bűnök bocsánatára. Hatalmas erővel hirdette, hogy elközelgetett az Isten országa, ellentmondást nem tűrve ítélte a farizeusokat és mérhetetlen alázattal vallotta meg, hogy Krisztusnak növekednie kell, neki pedig még inkább alábbszállni. És olyan túlradó örömmel mutatott Jézus alakjára, amikor meglátta: „Íme, az Isten ama Báránya, aki elveszi a világ bűnét!” – Jánosnak nemrég egy minden tekintetben sikeres szolgálata volt, amiről sokan álmódozhatnánk. Azonban Heródes király elfogatta és börtönbe záratta. És János összeomlott, és amit teheti, követeket küld Jézushoz: Vajon tényleg te vagy az, akit vártunk? Te vagy a Messiás? Nem tévedtem, amikor téged követtelek és benned bízam?

Mi lett ezzel a Jánossal? Depressziós, tele van csalódással, elveszett az öröme és a bizodalma, és csalódottan kesereg egy dohos börtönpincében. Mi történhetett vele, hogy így megváltozott? Mi rendítette meg ennyire?

Két egymással összefüggő oka volt ennek:

Az EGYIK, hogy Heródes király el akarta tenni láb alól, mert János túl élesen bírálta a királyi család bűneit. Börtönbe záratta, és János ártatlanul szenved, és várja a halálos ítéletet. És ebben a sötétségben vett erőt rajta a kételkedés és a csüggedés. Mi történt Jánossal? Megváltoztak a körülményei. És amikor jönnek a fájdalmak, a csapások, az érthetetlennek tűnő dolgok, a kudarcok, a bezáródó ajtók, akkor összeroppan. Tehát a krízisek első oka a körülmények rosszra fordulása. A mi életünkben is sok krízis ezen a kapunk jön be az életünkbe.

A MÁSIK ok, hogy a nehéz körülmények között János eltorzult módon látta Jézus eredeti küldetését. Mert azt gondolta, hogy Isten azért küldte el a Messiást, hogy hatalmas ítélettel sújtsa le minden bűnösre, főleg a rómaiakra és főleg Heródesre, aki őt is börtönbe záratta. Olyan tisztító vihart várt, ami elsöpri a gonoszokat, ami ledönti a zsarnokságot, ami egyetlen pillanat alatt győzelemre viszi Isten országát és megjutalmazza a jókat. Ehelyett viszont János ott csücsül egy dohos börtön sötét fenekén, a szolgálata látszólag összeomlott és a gonoszok látszólag még őt is bedarálják. Állítólag eljött a Messiás, akit oly nagyon várt ő is, meg a nép is, és erre ez a Messiás elnézi, hogy ő, egy ilyen fontos szolgája Istennek rabságban sínyleg egy gonosz kényúr keze között. Heródes nyugodtan trónol tovább bűneinek magaslatán, János pedig szenved tovább a föld alatt. Mit csinál hát ez a Jézus? Valóban Ő az Eljövendő? Tud-e segíteni ez a Messiás?

A mai keresztények sok csalódása is ebből a két okból fakad: egyrészt nem képesek változni és a változások között megőrizni a hitüket, másrészt elveszítik a bizalmukat Istenben, mert Isten nem mindenben úgy cselekszik, ahogyan azt elvárják tőle.

Jézus válaszol János kérdésére: *„Mondjátok meg Jánosnak, amit láttatok és hallottatok: a vakok látnak, a sánták járnak, a szegényeknek evangélium hirdettetik.”* Mit jelent ez? Jézus a krízis megoldását a legfontosabb dologgal kezdi: azt üzeni Jánosnak: **NÉZZ RÁM!** Ez a krízis-kezelés lényege: visszaemelni a

tekintetünket Jézus személyére és Jézus cselekedeteire. Mert aki krízisbe kerül, az általában már nem Jézusra tekintve éli az életét, hanem a krízise van a szeme előtt.

Keresztelő Jánossal együtt még sokakat kínozott és ölt meg az igazágtalanság, a zsarnokság, az önzés, a kegyetlenség, a meg nem értés. De Jézus nem azért jött, hogy vaszárakkal babráljon, és fizikai börtönrácsokat törjön össze! Néha azt is megteszi, de Jézus egy másfajta börtönből hozott szabadulást: a bűn börtönéből. Neki ez a legfontosabb lés mindig ez a legelső! Isten soha nem fogja addig a körülményedet és az anyagi természetű problémáidat orvosolni, amíg nem tudja orvosolni a szívedet azzal, hogy kioperálja belőle a bűnt, és mindazt, ami elválaszt tőle. Jézus sokkal nagyobbat tett, mint amit János várt tőle: nem a testet jött megszabadítani, hanem a lelket. És persze ezt János is megérthette, mert bár nincs benne a Bibliában, Jézus későbbi jellemzéséből kiderül, hogy nem született Jánosnál nagyobb hitű ember, tehát biztosan sikerült kilábalnia ebből a kríziséből, és megdicsőítette Istent a mártírhalálával.

Ez a történet mindenesetre nagyon alkalmas arra, hogy elgondolkodjunk a krízis lényegén és működésén a saját életünkben és a gyülekezeteink életében egyaránt.

Mit jelent a „krízis” szó?

Ez egy nagyon félreértett vagy egyoldalúan értett kifejezés. A krízisen az emberek többsége egy negatív élethelyzetet ért, egy mélypontot, amely minden bizonnyal csak rosszat jelenthet. Azonban ennek a szónak a görög eredetije pontosan azt jelenti: „ítéletet hozni egy döntő fordulat előtt” vagy „megtalálni az igazságot és a helyes választ egy válságos helyzetben”. Vagyis egyáltalán nem biztos, hogy ez a döntő fordulat vagy válsághelyzet negatív irányú! Az orvosi szakzsargonban a krízis a betegség csúcspontját vagy fordulópontját jelenti, amely lehet halálos végű, de hozhat teljes felépülést is, és nem azt az állapotot, amikor mindennek vége.

A latin szó (*cribum*) jelentése: „szita vagy rosta”. Megint csak valamiféle fordulat, amelynek döntő következménye van, tudniillik

hogy kihull a rostán vagy fennakad. Ez fogja minősíteni, hogy megfelelő-e vagy sem.

Aki krízisbe jut, még nem tudja, hogy jóra vagy rosszra fordulnak a dolgok. János krízisbe jutott, üzen Jézusnak – de még nem tudja a választ. Ez a bizonytalanság nyugtalanná teszi, és inkább a félelmeire hallgat. Azonban a krízis soha nem azonos a katasztrófával! Az a baj, hogy a legtöbben azonosítják ezt a kettőt. Lehet belőle az is! De lehet belőle szabadulás és győzelem is. A krízisélmény és a katasztrófaélmény összekeveredése teszi aztán az embereket bénává, depresszióssá és tehetetlenné, és fakasztja fel a félelmet, amiből viszont általában a vereség jön be az életünkbe.

Krízis a Bibliában

A krízis szót egyszer sem olvassuk a magyar Bibliában, de a görögben számtalanszor szerepel, csak mi majdnem mindig „ítéletként és ítélethozatalként” olvassuk. A krízis az a helyzet, amikor valakinek ítélnie kell, és az ítéletének nagyon komoly következményei vannak. Nagyon érdekes tanulságokra juthatunk, ha néhány igehelyen kicseréljük a magyar fordításokat az eredetiben szereplő krízis szóra.

2Mózes 24:13-14

Elindult tehát Mózes és szolgálója, Józsué. Mielőtt fölment Mózes az Isten hegyére, ezt mondta a véneknek: Maradjatok itt, amíg visszatérünk hozzátok! Áron és Húr itt lesz veletek. Akinek vitás ügye lesz (KRIZISBE KERÜL), forduljon hozzájuk.

Mózes elindul Isten hegyére Józsuéval, és megbízza a véneket, hogy kezeljék a nép „vitás ügyeit”. Itt szerepel az eredetiben a krízis szó. És ebből két dolgot most tanulhatunk: az egyik, hogy krízisek, vitás ügyek mindig lesznek. Nem tudjuk megúszni ezt az életet krízisek nélkül. Azonban – és ez a másik – a vének, a presbiterek segítenek kijönni a krízisekből. Ez a vének egyik fontos feladata és munkaköri leírása, hogy a krízisekben ott legyenek az emberek mellett, és segítsenek a helyreállításban és a győzelemben.

Zsoltárok 9:8

Az Úr pedig örökké trónol, ítéletre (KRÍZISEKBEN) készítette el az ő székét (trónját, vagyis uralmát és dicsőségét).

Nagyon jó ez az ige: „ítéletre készítette el az ő trónját”. Az „ítélet-re” helyett az eredetiben ez áll: a „krízis-ben” készült Isten trónja – vagyis Isten dicsősége. Mert minden krízis egy lehetőség arra, hogy trónt állítsunk benne Istennek, hogy megdicsőítsük Őt azáltal, hogy győztesen jövünk ki a krízisből. Minden győztes krízis, amelyben mi Istenhez fordultunk segítségért, Istennek ad egy lehetőséget arra, hogy bizonyítsa uralmát, hatalmát és dicsőségét.

Zsoltárok 37:28

Mert az ÚR szereti a jogosságot (KRÍZIST), és nem hagyja el híveit. Megőrzi őket mindenkor, a bűnösök utódait pedig kiirtja.

Nagyon érdekes, ha a jogosság szót kicseréljük az eredeti krízissel: „Az Úr szereti a kríziseket, nem hagyja el a hozzá hűségeseket és megőrzi őket...” Isten szereti a kríziseket! Miért? Nem azért, hogy jól szórakozzon a mi szerencsétlenkedéseinken, hanem azért, hogy megmutassa, hogy Ő mire képes! Hogy tágas tere legyen cselekedni az életünkben! Hogy megmutathassa, hogy Ő az, aki megőrzi, aki győztesé tesz, aki megszabadít minket. Minden krízis egy lehetőség Istennek, hogy mélyítse a velünk való közösségét. Mert valljuk be őszintén, ha nem lennének krízisek az életünkben, nagyon hamar kikerülnénk az Istentől való függőségi viszonyból. Az ember nagyon hajlamos arra, hogy magában bízson, és hogy ne legyen szüksége Istenre naponként. És elkezdődik egy távolodási folyamat, lazul az imádság, a szentség, és ebből előbb-utóbb lesz egy jó kis krízis. De Isten örül ennek! Mert eljött az Ő ideje, amikor ezt a távolodást még időben megállíthatja és visszafordíthatja. És a krízis a mi életünk megújulására, megreformálására és feltöltődésére lesz! Isten szereti a kríziseket – mert az mindig közel visz bennünket Őhozá! Ugyanezt fejezi ki a **Zsoltárok 33:5** is:

Szereti az igaz ítéletet (KRÍZIST), az ÚR szeretetével (Károliban kegyelmével) tele van a föld.

Prédikátor könyve 11:9

*Örvendezz, ifjú, míg fiatal vagy, légy jókedvű ifjúságod idején, és élj szíved vágya szerint, ahogy jónak látod!
De tudd meg, hogy mindezekért Isten megítél téged (KRÍZISBE VISZ)!*

Salamon azt mondja, élj, ahogy akarsz, de vigyázz, mert a tetteid krízishelyzetekbe vihetnek téged, sőt, lesz egy végső nagy krízisállapot is, amikor Isten elszámoltat téged. Ebben az elszámoltatásban nincs irány, lehet a végeredmény jó is és rossz is, nem a rossz eredmény a krízis, hanem maga az elszámoltatás folyamata az, amelynek komoly és hosszútávú következményei lesznek. És nagyon jellemző éppen a fiatalokra, hogy az ifjúkori vétkek komoly krízishelyzeteket tudnak eredményezni az életben – gondoljunk például egy szexuális kapcsolatból fakadó betegségekre vagy abortuszra, egy alkoholos éjszakából fakadó verekedésre vagy betörésre, vagy egyetlen elszívott marihuanás cigarettából kialakuló kábítószerfüggőségekre. Viszont ami jó hír ebben, hogy az ifjúkori vétkek miatti krízisek is megmaradnak kétirányúak: vagy elvész bennük és általuk az, aki belekerül, vagy megtér.

Jeremiás 10:24

Fenyíts minket (ÁLLÍTSD HELYRE), URam, de mértékkel (KRÍZISEKKEL), ne haragodban, hogy semmivé ne tégy!

Az eredetiben ezt olvassuk: „Fenyíts meg Uram – en kriszei. A „kriszei” a „kriszisz” részes esete, és az „en” előjárószo részes esettel mindig „-ban, -ben”-t jelöl. Vagyis itt az áll: „Fenyíts meg a krízisben, de ne haraggal, hogy el ne pusztíts!” Isten belevihet krízisbe, kritikus helyzetbe, ha nekünk erre van szükségünk, hogy kimunkálja bennünk az akarátát. Azonban az ilyen krízis soha nem lehet bűn, mert a Jakab 1:13 szerint Isten nem használ semmiféle gonosz és bűnös eszközt a céljai eléréséhez. Lehet a krízis Isten

fenyítése, de ha az, akkor a győzelem is elérhető a számunkra, csak engednünk kell, hogy Isten elvégezze bennünk azt, ami miatt a krízist támasztotta. Ráadásul nagyon fontos, hogy mindig emlékezzünk arra, hogy Isten fenyítése a helyreállítással függ össze, és nem a büntetéssel! A krízisek tehát a helyreállítás eszközei Isten kezében.

Jeremiás 30:12-13. és 17.

Ezt mondja az ÚR: Halálos a bajod, gyógyíthatatlan a zúzódásod! Sebedet senki sem orvosolja, gyógyír és kötszer sincs számodra... De én majd bekötözöm sebeidet, meggyógyítom zúzódásaidat - így szól az ÚR.

Ez egy olyan igeszakasz, ami az eredetiben teljesen másképpen szól, mint a magyarban. A „sebedet senki nem orvosolja” a Károliban így hangzik: „Senki nincs, aki megítélje ügyedet” – és ez a görögben „krínón krízsin” – egy olyan kifejezés, amely a „krízis kríziskezelése”. Miről van itt szó? Arról, hogy nincs senki, aki a krízisbe került embert kivezesse a kríziséből, és el fog veszni – DE Isten a segítségére siet, és gyógyulást, szabadulást, győzelmet ad! Lehetnek a krízisek lelki vagy testi sebek és sérülések is, de mindegy, hogy mi a krízis megnyilvánulási formája, Isten az, aki meg tudja oldani a krízishelyzeteket! Tehát amikor ezt az igét olvassátok, jusson eszetekbe, hogy itt nem kifejezetten a fizikai sérülésekről van szó, hanem a krízishelyzetekről, amelyeket Isten meggyógyít, azaz válságmenedzsel, ha hozzá fordulunk.

Dániel 4:34

Most azért én, Nebukadneccar, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei Királyt, mert minden tette helyes, eljárása igazságos (KRÍZISEK ÁLTAL CSELEKSZIK), és meg tudja alázni azokat, akik kevélyen élnek.

Itt egy folyamatról van szó, aminek a működését Nabukadneccár is megtapasztalta az életében, és amiről itt bizonyosságot tesz. A folyamat arról szól, hogy Isten minden tette helyes, azaz előre mutató. Ebből a helyes cselekedetből az fakad, hogy „eljárása

igazságos”. Itt a Biblia eredeti szövegében az szerepel, „útjai krízisek” – vagyis krízisek között jár, útjai jelentőségteljesek, a döntései nagy horderejűek. De győzelmet ad a krízisekben, mert megalázza a kevélyeket és legyőzi az ellenségeket. Nabukadneccár is ezt élte át: amikor helyesen cselekedett, és elkezdte Istent dicsőíteni, akkor ki tudott jönni a krízisből, visszatért az értelme és visszahelyezték a királyságába is. Amikor azonban helytelenül cselekedett, mert magának tulajdonította a dicsőiséget és nem tisztelte Istent, akkor is krízisbe jutott, de abból hét évig tartó megaláztatás és száműzetés lett. **Tehát a képlet: helyes cselekedet + krízis = győzelem!** Ez Isten matematikája mindenki számára. A helyes cselekedet pedig mindig az Istennek való engedelmség. Amíg ez a pogány király így élet, addig győztesen jött ki minden kríziséből. Amikor azonban a sor elején negatív előjelet kaptak a cselekedetei, a végeredmény is negatív lett, és a krízisekből negatívan, ítélettel és veszteségekkel jött ki.

Máté 12:18-21

Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam, akit én szeretek, akit kedvel a lelkem! Lelkemet adom neki, és igaz ítéletet hirdet (KRÍZISEKBE VISZI) a népeknek. Nem szít viszályt, és nem kiáltoz, senki sem hallja hangját az utcákon. Megrepedt nádszálat nem tör el, és füstölő mécsest nem olt ki, míg győzelemre nem viszi az igaz ítéletet (KRÍZISEKET). És az ő nevében reménykednek majd a népek.

Ez egy nagyon jó ige, ha az „igaz ítéletet” helyett a „krízis” szót olvassuk, ami a görögben áll. Jézus Krisztus „krízisekbe viszi” a népeket – azaz egy fordulópontot kínál nekik, hogy az életük megváltozhasson. Természetesen ez egy éles helyzetet jelent, hiszen benne van az is, hogy rosszul döntenek, és kárhozat lesz a sorsuk. De itt pogányokról van szó, és ez az ige kifejezetten bátorító ígéret, hiszen Ézsaiás hirdette ki, amikor a pogányoknak esélyük sem volt az Izrael Istenével való megbékülésre. De Jézus Krisztusban elérhetővé vált ez a krízis minden ember számára!

Még kifejezőbb a második említése az „igaz ítéletnek”, vagyis a „krízisnek”. Mert azt ígéri Isten, hogy Ő nem hagy benne a krízisben, még akkor sem, ha a saját hibáinkból vagy bűneink miatt jutottunk oda, hanem az az akarata, hogy győzelemre vigyen minden krízist az életünkben! Az Ő nevében reménykedj, amikor krízisbe kerülsz, és Őt hívd segítségül, hogy a krízisedből győzelem szülessen!

1János 4:15-18

Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten Fia, abban Isten marad, ő pedig Istenben; és mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne. Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja (KRÍZIS NAPJA) felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban. A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.

Az „ítélet napja” a görögben a „krízis napja”. Félelmetes dolog ez? Félnünk kell a krízisektől, legyen az mindennapos vagy az utolsó nagy krízis, az utolsó ítélet? Egyáltalán nem! Legalábbis azoknak nem, akik Isten jelenlétében és szeretetében élnek. Nekünk nem kell félnünk a krízisektől, hanem be kell töltekeznünk Isten jelenlétével és szeretetével, és akkor győztesen és dicsőségesen fogunk kijönni a krízisekből!

Persze az ember szereti elkerülni a kritikus helyzeteket. Azonban nem lehet krízisek nélkül élni – és természetesen ez a végső krízis, az ítélet napja is egy kikerülhetetlen krízis lesz majd. De mi félünk a krízistől és a fordulópontoktól. Félünk a kihívásoktól, éppen ezért legtöbbször nagyon nehezünkre esik változni, olyan dolgokban is, amelyekben viszont ha nem változunk meg, akkor abba belehalunk. De meg kell értenünk, hogy az ember és a közösség fejlődése mindig attól függ, hogy milyen válaszokat ad a kihívásokra, és hogyan dolgozza fel a kritikus helyzeteket vagy problémákat.

A leggyakoribb reakció az, hogy nem veszünk róla tudomást. Ha krízisbe jutunk, akkor feldíszítjuk a problémákat, és azt mondjuk: minden nagyon jól működik. Pedig az életnek egy nagyon fontos alapelve az, hogy amit tagadunk, az nem gyógyítható. Amit kikerülünk, vagy elhárítunk, az nem visz előre bennünket. Hosszú távon viszont ezek az elhallgatott vagy elfojtott valóságok úgyis a felszínre robbannak - de akkor biztos, hogy nagyobb pusztítást végeznek, mint az a veszteség, amit esetleg az időben történő helyreálláskor kell fizetni. Mert természetesen a krízisnek mindig meg kell fizetni az árát. De jegyezzük meg: vagy Istennek fizetünk önként, vagy a Sátánnak fogunk fizetni. Az előzőt Isten úgyis visszafizeti nekünk kamatostól, mert az engedelmség mindig megnyitja az áldások csatornáit, de ha a Sátánnak kell fizetnünk, az rosszabb lesz, mint sok mai jelzáloghitel vagy uzsorakölcsön, ami miatt akár egy életen keresztül is csak a létminimumon élhetnek családok.

Milyen kríziseink vannak?

Most érkezünk el a lényeghez. Szeretnék a személyes hívő emberek és az egyház, a helyi gyülekezetek két legnagyobb, egymással nagyon összefüggő krízisééről beszélni, hogy ne csak kegyes szólamokat eregessünk, hanem tudjuk megtalálni a megoldásokat is közösen. Ez alapvetően a nyugati kereszténység két nagy krízise a mai világban. Két idegen szót szeretnék használni ehhez, de mindkettőt meg fogom magyarázni. Az egyik az identitás-krízis, a másik a releváció-krízis.

1. Az identitás-krízis

Ez azt jelenti, hogy már nem tudom, ki vagyok én valójában. Nem vagyok biztos az értékeimben, a céljaimban, az üzenetemben. Jánosnak is ez kérdőjeleződött meg először az életében. Jó dolgot hirdettem? Igazat beszéltem, amikor Jézusról azt mondtam, hogy ő a Messiás? Helyén van az életem?

Ez az egyház és a gyülekezet egyik legnagyobb krízise is manapság. Ha megkérdezném azt, hogy ki mit ért egyházon vagy gyülekezeten,

ötvenen hatvanféle választ adnának. Vagy hogy mi a célja a gyülekezetünknek és nekünk konkrétan mit kell tennünk, hogy a közös célokat együtt megvalósítsuk?

Képzeljünk el egy gyárat, amelynek a dolgozói meg vezetői nem tudnának megegyezni, hogy mit is kellene gyártani. És a munkaidő nagy része azzal telne, hogy vitatkoznának azon, hogy milyen gyár is akarunk lenni, autót gyártsunk, vagy inkább süteményeket készítsünk? Vagy ha sikerülne is megegyezni, mindenki csinálna egy neki tetsző részfeladatot a munkában, amihez épp kedve van. Vagy tudják, hogy mit kell csinálniuk, csak állandóan azon vitatkoznak, hogy hogyan csinálják, a gyalut jobbról balra vagy balról jobbra kell húzni, és ezért áll a munka. Vagy nem tudják eldönteni, hogy a legmodernebb eszközöket kell használni, vagy a régi, jól bevált berendezéseket. Vagy még az is elképzelhetjük, hogy igazából senkit nem érdekel, mit gyártunk vagy hogy hogyan, csak az a lényeg, hogy valamit mindenki csináljon, hogy elteljen a munkaidő. Majd elszámol vele a gyártulajdonosnak, a többiek ne szóljanak bele. – Hát nem sokáig maradna piacon egy ilyen gyár – és amíg ott van, addig is csak gúnyolnák és sajnálnák, de egyetlen ép eszű ember nem menne oda dolgozni. Nem lenne semmiféle piaci részesedése, nem lenne profitja, nyeresége, és előbb-utóbb be kellene zárni. Szégyent hozna a tulajdonosra, és igazából a dolgozói sem mennének nap mint nap munkába.

Nos, sok gyülekezet valahogy így néz ki. Ha azonban mindent vagy bármit lehet gyülekezetnek vagy hívő életnek nevezni, és mindegy, hogy ezen ki mit ért – akkor már semmi sem az. És tény, hogy az emberek manapság azért hagyják el az egyházat, vagy azért maradnak távol tőle, mert teljesen kontúrnélkülivé váltunk. Semmi meggyőző érvet nem tudunk mondani, miért érdemes hívőnek lenni vagy gyülekezetbe járni. Nem látszik az életünkön sem az, amit hirdetünk, sem az, hogy boldoggá tenne minket a saját hitünk. Jellegtelenné és identitás nélkülivé vált az egyház, és már a saját egyháztagjainknak sem vonzó annyira, hogy minden alkalmat megragadjanak, és már nem tudjuk motiválni és megmozdítani sokszor a saját testvéreinket sem, nemhogy a kívülállókat.

Az identitás krízis mindhárom szintet magában foglalja. Elvesztettük a fiúság identitását, már nem tudjuk, mit jelent Isten fiaiként, Krisztus helyetteseiként, a mennyei erőket és áldásokat birtokolva és használva élni és szolgálni. Erről lesz szó a bibliaiskola első három hónapjában. A biblikus identitás helyreállítása az alapja annak, hogy a személyes kegyességi életünk, a hitünk megélése is helyreálljon. Mert nem csak a bibliai alapokkal, a teológiánkkal van baj, nem csak az alól csúszott ki a talaj, hanem az életünkön sem látszik az, hogy nagyon különböznénk a nem keresztény emberektől. Sok gyülekezet úgy működik, mint egy klub, amelynek megvan a tagsága, akik fizetnek valamilyen tagdíjat, és időnként összejönnek a klubjukba, hogy elfoglalják magukat a számukra érdekes dolgokkal. Az identitás mindig látható dolog! Ahogyan gondolkodunk, úgy fogunk cselekedni, és ahogyan cselekszünk, az határozza meg, hogy hova jutunk.

Tehát ez az egyik krízis. Már nem tudjuk, miért vagyunk hívők, és hogy ez mit jelent valójában. Nem tudunk meggyőző érveket mondani vagy tudunk ugyan érvelni, csak nem tudjuk hitelesen igazolni magunkat – mert a saját meggyőződésünket mi magunk sem valósítjuk meg következetesen. Beszélünk misszióról, de hiányoznak a megtérők. Beszélünk jó cselekedetéről, de a gyülekezeteknek alig van szociális munkája vagy egyáltalán kapcsolata a nélkülözőkkel. Beszélünk arról, hogy a Bibliában van minden eligazítás, ami alapján helyesen élhetünk, de a legtöbb keresztény még mindig nem olvassa naponként a Bibliát, és nem tart naponként csendességet Istennel. Ez mind-mind az identitás-krízis jele. Ez tehát az egyik terület, amit helyre kell tennünk.

2. A releváció-krízis

A releváció-krízis azt jelenti, hogy a hívő ember nem tölti be a küldetését és életvéljét, és az egyház nem képes elérni az embereket. Nem képes beleszólni az életükbe és nem képes meghatározni őket! Ez egyszerűen olyan dolgokat jelent, hogy mondanivalóink nem azok a témák, amelyek a mai kor emberét érdeklik és lekötik, a nyelvezetünk nem az, amit ma körülöttünk mindenki beszél (megjegyzem, az imaházon kívül mi is ezt beszéljük, meg azokról a

témákról beszélünk). Válaszainkat nem a mai kérdésekre adjuk meg, hanem a többszáz évvel ezelőtti kérdésekre. Kultúránk teljesen elűt a saját korunk kultúrájától, de még a saját otthoni kultúránktól is!

Ennek a problémának a gyökerei a történelem régmúltjába nyúlnak vissza – és ezt nagyon jó lenne megérteni! Mivel az egyház egy évezreden keresztül *a* meghatározó hatalma volt a társadalomnak, egyszerűen nem szokott hozzá, hogy alkalmazkodjon az emberekhez. Éppen ellenkezőleg, elvárta, és a hatalom birtokosaként meg is valósította, hogy az emberek alkalmazkodjanak hozzá. Ennek a kornak azonban a felvilágosodással vége lett. És nagyjából ott ragadt le a nyugati egyház nagyobbik része, valahol a 18-19. században. Liturgiai szokásaink, gyülekezeti énekeink, témáink, bibliaértelmezésünk kb. ennyi idősek. És az egyház – a fel-felvillanó ébredésektől eltekintve – azóta egyre kevesebb befolyással bír az emberek életére nézve. A végeredménye pedig ennek a folyamatnak az lett, hogy az egyház elveszítette a kapcsolatát a kortársaival, a múltjából és az emlékeiből él, hagyományokat ápol, és egyre inkább az öreg, megfáradt, a világból kiábrándult és rezignált emberek gyűjtőhelyévé válik, akik nem értik a világ változásait, nincsenek barátságaik, tartalmas kapcsolataik a környezetükben élő emberekkel, és azt remélik, hogy legalább az egyházban megtalálják az állandóság és a régi jó értékek menedékét. Azonban ott is inkább csak beszélnek rólunk, és nem gyakorolják.

A legtöbb felekezet hazánkban fogy. Egy felmérés szerint a társadalomnak alig 0,4%-a tekinthető evangéliumi hitű embernek, akik meg is élik azt, amiben hisznek. És azt kellene tudatosítani, hogy ezek nem csupán statisztikai számjegyek, hanem hús-vér emberek, a társadalom 99,6%-a, akikre kárhozat vár, ha mi a múltat, a hagyományainkat, az intézményeinket akarjuk megőrizni ahelyett, hogy a jövőt alakítanánk, és mindent az határozná meg az életünkben, hogy valódi közösségbe kerülhessünk az egyházon kívül élő emberekkel. De sajnós az egyház még mindig inkább befelé él, lemond a növekedésről, még olyan teológia is megjelenik, hogy nem is kell ébredésekre várni, mert az utolsó időkben csak minőségi növekedés lesz az egyházban, mennyiségi nem, tehát szinte nem is baj, hogy nem jönnek a megtérők. És ebből lesz elitizmus, gőgös

hívó gondolkodás, lesz gettó-kultúra, lesz elszigetelődés, elkorcsosulás és a végén ebből egészen biztosan lesz nagy-nagy halál! És néptelenednek el gyülekezetek, zárnak be és adnak el imaházakat, mert az egyház már nem az élet sója, hanem már csak a világ útjába dobált törmelék. És ha látunk egy-egy kiugró példát a sikerekre és a növekedésre, azonnal megbélyegezzük, gyanúsítjuk és kárhoztatjuk őket, csak azért, mert ők átélik azt, amit mi nem. Ez egy nagyon súlyos krízis, és ha nem térünk meg, belehalunk! És akkor igazak lesznek azok az előrejelzések, amelyek szerint az Európa Unió 2050-re muszlim többségű közösség lesz, amelyből a kereszténység ki fog szorulni. Ez a releváció-krízis lényege. Kiszorulunk az emberek életéből. Pedig Jézus azt bírta ránk, hogy hódítsuk meg a világot!

Szeretnék a relevációval kapcsolatban egy nagyon fontos folyamatot és törvényszerűséget megmutatni. Ez a **benyomás-hatás-meghatározás törvényszerűsége**. A tanítványságnál fogunk erről részletesen is tanulni, most nagyon röviden annyit erről, hogy minden kapcsolatunk azzal kezdődik el, hogy benyomást teszünk egymásra. A megjelenésünk, a beszédünk, a kisugárzásunk, a testbeszédünk, az énekeink, a gyülekezeti légkörünk mind benyomásokat keltenek azokban, akik hozzánk bejönnek. És elég egyetlen istentisztelet, hogy kialakuljon egy jó benyomás vagy egy rossz benyomás az emberben. És ettől függ az, hogy legközelebb is eljön-e vagy többé nem látjuk. Barátaim, minden ember, aki bejön egy akármilyen gyülekezeti alkalomra, aki megengedi, hogy bizonyosságot tegyünk neki, önként lehetőséget ad arra, hogy egy jó benyomást tegyünk az életére. Hogy krisztusi nyomot hagyjunk rajta. Hogy hatással legyünk az életére. Mert ha jó a benyomás, akkor abból hatás lesz. És ha a hatás elég tartós, akkor meghatározás lesz – és a Biblia, más hívő emberek életpéldája elkezd meghatározni egy másik ember életét. Így működik a misszió. Ez a releváció lényege is. Jó benyomást kell tennünk a világra, hogy hatással lehessünk rájuk, és végül meghatározhassuk az életüket. Mert ezt a küldetést bírta ránk Jézus Krisztus: meg kell változtatnunk a világot, vagyis a körülöttünk élő emberek jellemét, gondolkodását, életvitelét, jövőjét. A releváció-krízis az, amikor ezt valamilyen okból nem vagyunk képesek megtenni.

[PowerPoint bemutató]

Szeretném most elmagyarázni, mit jelent és hogyan hat egymásra ez a kétféle krízis az életünkben. Nézzük meg ehhez a PowerPoint bemutatót!

IDENTITÁS-KRÍZIS

- Ki vagyok én?
- Honnan jöttem?
- Milyen értékeket hozok magammal?
- Mi a célom és az üzenetem?

RELEVÁCIÓ-KRÍZIS

- Kiket akarok elérni? Kik a célcsoportom?
- Hová tartok? Hová kellene eljutnom?
- Milyen értékeket és eszközöket használhatok?
- Hogyan tudom elmondani az üzenetemet, hogyan tudom megvalósítani a céljaimat?

Az identitás-krízis az alábbi három fő területen fogalmazható meg:

1. Ki vagyok én? Mi vagyok én? Milyen vagyok én? (Sanyi – Sanyi apu – Jó Sanyi apu)

2. Mi az elhívásom és a rendeltetésem?

2. Honnan jöttem? Mik a gyökereim? Milyen alapokra építkezhetek?

3. Milyen tulajdonságokat, értékeket, ajándékokat, lehetőségeket, kapcsolatokat hozok magammal?

A releváció-krízis kérdései:

1. Mi a küldetésem? Mik a konkrét céljaim?
2. Hogyan tudom ezeket megvalósítani? Milyen eszközöket kell használnom?
3. Kiket akarok elérni? Hogyan tudom őket elérni, megszólítani?
4. Hogyan tudom megvalósítani a benyomás-hatás-meghatározás szintjeit?

Sajnos nagyon nehezen találunk rá a helyes útra, mert hajlamosak vagyunk arra, hogy kétségbeesetten és szélsőségesen gondolkodjunk. Mert a két végpont mindig a két szélsőség. Az egyiket (nem túl helyesen) tradicionális vagy fundamentalista irányzatnak hívják, a másikat (éppúgy nem helyesen) karizmatikus vagy liberális irányzatnak – attól függ, hogy teológiailag vagy kegyességileg határozzák meg.

Mi jellemző ezekre az irányokra? Nézzük a következő diát:

Ott, ahol az identitás megerősítésére fektetik a hangsúlyt, a tradíciók kialakítása és ápolása, a befelé való szolgálat, a „kultusz” felépítése és minőségi emelése, a vallásos háttérrel rendelkezők felé való

missziós szolgálat és a gyülekezet fenntartása illetve megőrzése a hangsúlyos.

A másik szélén, a releváció középpontba állításával a folyamatos, és gyakran túl gyors illetve hirtelen változások, a korhűség jellemző, a kultúra-közeli kommunikáció és eszközhasználat, a gyülekezeten kívül élők elérése és a gyülekezet számbeli növekedésére való törekvések hangsúlyosak. És ez megjelenik a kegyességi és gyülekezeti élet minden szintjén, az istentiszteleti zenétől a bibliafordítások használatáig, a prédikációs témáktól és stílusoktól kezdve a missziós alkalmak felépítéséig. Azonban meg kell látnunk, hogy ha túlságosan a szélre húzzuk a hangsúlyt – és akármelyik szélére! – mindenképpen veszítünk! Ha túlhangsúlyozzuk az egyik irányt, az óhatatlanul azzal jár, hogy eltávolodunk a másiktól:

tradicionális / fundamentalista gyülekezetek
karizmatikus / liberális gyülekezetek

De nem az a cél, hogy az egyházban vagy a helyi gyülekezetben lévő egység és egyetértés abban merüljön ki, hogy a két szélsőség egyenlő arányban, létszámban és súlyban legyen, mert lehet, hogy azzal egyensúly lesz, de egyetértés még nem feltétlenül! És egység sem, meg áldás sem. Meg kell találnunk a gyökereinket és az értékeinket – ebben segít nekünk a Biblia ismerete; és meg kell tanulnunk az elveszettek iránti felelősséggel aktualizálnunk az üzeneteinket, a szokásainkat, a gondolkodásmódunkat és a kegyességünk megélését. Ehhez pedig a bűnös emberek iránti szeretet kell. Jaj annak, aki a Bibliáját jobban szereti a maga körül élő embereknél (mert éppen ilyenek voltak a farizeusok!) – és jaj annak is, aki a bűnét jobban szereti a Bibliájánál és az Istennél! Csak úgy juthatunk ki ebből a kettős csapdából, ha egyenlő arányban építjük mindkét oldalt és irányt. Ha ugyanakkora hangsúlyt fektetünk a saját identitásunk biblikus megreformálására, mint a világ meghódítására. Ha megkeressük, de meg is tartjuk az elveszetteket. Ha párhuzamosan növeljük a minőséget és a mennyiséget is. Ha tanítjuk a mieinket és elérjük azokat, akik még tőlünk távol élnek. Ha működik a pásztorlás és az evangélizálás is.

Mi a megoldás? A REFORMÁCIÓ!

Nem néhány reform – hanem a reformáció!

Mi a különbség a kettő között?

A **reform** a meglévő állapot kisebb-nagyobb mértékű megjavítását jelenti. A célja és a hatása mindig a rendszer és a működés stabilizálása. A folyamata lehet gyors, az iránya célzott, a hatása pedig szűk keresztmetszetű. A reform olyan, mint amikor a fájó testrészt gyógyítjuk.

A **reformáció** azonban az egész rendszer átformálása. Nem csak javíthatás, hanem új alapok letétele, és új épület felépítése. A célja az alapok felülvizsgálata, és ha kell az egész rendszer és a működés

megváltoztatása. A folyamata lassú, sok apró lépés egymásra építése, az iránya szerteágazó, a hatása pedig széles keresztmetszetű. A reformáció olyan, mint amikor nem a fájó testrésszel törődünk kizárólag, hanem a beteg teljes egészségét és közérzetét állítjuk helyre.

Természetesen a reformáció reformok sorából is áll. De egy-egy reform még nem reformáció.

A mi esetünkben a régi-új alap Isten kijelentése, a Biblia, a Jézus Krisztusban megnyerhető üdvösség és áldás, a Szentlélekkel való életközösség, és a gyülekezetben, mint Testben való gondolkodás. Ezeket az alapokat újra le kell fektetnünk, vagyis végre tényleg le kell fektetnünk az egyéni életünkben, a családjaink, otthonaink életében és gyülekezeti életünkben egyaránt. Lehet foltozni még évtizedekig a szokásainkat, a liturgiánkat, az imaházunkat – de úgy gondolom, most az alapok megújításának az ideje jött el. Mert ha nem változik a mi saját hozzáállásunk Isten Igéjéhez, a gyülekezetünkhöz és a világhoz, akkor a reformok nem a túlélésben segítenek, hanem a csak haldoklást hosszabbítják meg. Vezető egyháztudósok azt mondják, hogy a keresztyén egyház nem fogja túlélni a következő ötven évet sem, ha nem hajlandó döntő változások felvállalására. El fogja söpörni legelőször a saját tagjainak közömbössége, és csak azután az iszlám, a New Age vagy az antikrisztusi világbirodalom.

A mi közösségeinkben gyakran mondjuk az istentisztelet végén: „Az Úr közel! – Jövel Uram, Jézus!” De félek, nem tudjuk, mit beszélünk! Az a szőlőmunkás, akinek feltúrva a szőlője, elszáradva az ültetvénye, akinek nincs, csak aszott gyümölcse, és csak néhány érett fürtöt tud felmutatni – az nem várja, nem várhatja nyugodtan, jó szívvel a gazdáját! Annak minden perc drága, és nincs egyetlen lehetőség, egyetlen módszer, egyetlen alkalom sem, amit ki ne próbálna, meg nem ragadna, csak hogy termővé változtassa azt, amit rábíztak. Ha nem így cselekszik, akkor rossz sáfár. De a krízis nem egyenlő az ítélettel! A krízis egy fordulópontot jelent, amelyből lehet győzelem is! És meggyőződésem, hogy ez Isten akarata: hogy bennünk mutassa meg az Ő győzelmét! Igaz, hogy az egyház krízisben van, lehet, hogy a saját életünkben is ott vannak ezek a

krízisek, de ez egy nagyszerű lehetőség arra, hogy teret adjunk Istennek cselekedni! Csak engedjük, hogy megreformálja az életünket, és ha szükséges, akkor radikális változásokat hozzon be a gondolkodásunkba és a cselekedeteinkbe!

Mivel a reformációról lesz egy külön tanítás a bibliaiskola utolsó, 24. sorozatában, most két bibliai reformáció tanulságait foglaljuk össze vázlatosan – mert mindig a reformáció az egyetlen biblikusmódja a gyülekezeti krízisekből való pozitív kijövetelnek. Először az ezékiási reformációt foglaljuk össze vázlatosan, amelyről a **2Krónikák 29. részeiben** olvashatunk:

1-2. vers

Ezékiás huszonöt éves korában kezdett uralkodni, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja neve Abijjá volt, Zekarjáhu leánya. Azt tette, amit helyesnek lát az ÚR, egészen úgy, ahogyan tett az őse, Dávid.

Az első, amit az ezékiási reformációból megtanulhatunk, hogy ahhoz, hogy egy közösség megújulhasson, megújult szívű és életű vezetők kellenek, akik azt teszik, amit helyesnek lát az ÚR.

3. vers

Uralkodása első évének első hónapjában kinyitatta az ÚR háza ajtóit, és kijavította azokat.

Ezékiás azzal kezdi az uralkodását, hogy az ÚR házát rendbehozza! A reformációhoz az Isten tiszteletének kell a legelső helyre kerülnie. Az újszövetségi szemléletben, ahol a Szentlélek Temploma a mi testünk és életünk, ez azt jelenti, hogy a reformáció kezdete az Isten jelenlétébe való bejutás beolajozása.

Miért kellett rendbehozni az ajtókat? Mert nem használták! A 6-7. versekben ezt olvassuk:

Mert hűtlenné váltak őseink; azt tették, amit rossznak lát Istenünk, az ÚR, és elhagyták őt. Elfordították arcukat az ÚR hajlékától, hátat fordítottak neki. Még a csarnok ajtóit is bezárták, eloltották a mécseseket, nem hoztak illatáldozatot, és nem mutattak be égőáldozatot a szent helyen Izráel Istenének.

Ha bezáródik az imádat ajtaja, az imádkozás ajtaja, ha a hívők már nem Krisztus jó illatai, hanem csak bűzölögnek a szavaik és a tetteik miatt, és ha elmaradnak az áldozatok, akkor mindig a leépülés, az átkok és a vereségek jönnek. Ezen pedig csak a reformáció segít, amikor az Isten jelenlétéhez és az oltárokhoz vezető ajtókat újra elkezdjük intenzív használatba venni.

4. vers

Azután visszahozta a papokat és a lévítákat, és összegyűjtötte őket a Keleti-téren.

A következő lépés a szolgálatokat végzők összegyűjtése. A reformációhoz elengedhetetlen az a vezetői és szolgáló csapat, akik a megújulás motorjai lesznek.

5. vers

És ezt mondta nekik: Hallgassatok rám, lévíták! Szenteljétek meg magatokat, és szenteljétek meg ősseitek Istenének, az Úrnak a házát! Hordjátok ki minden undok bálványt a szentélyből!

A következő lépés a radikális bűnrendezés, a megtisztulás, a bálványok és a bűnök kizárása az életünkől és az Istennel való közösségünkől.

10. vers

Azért elhatároztam, hogy szövetséget kötök Izráel Istenével, az Úrral, és akkor elfordul tőlünk lángoló haragja.

A következő lépés a szövetségkötés, ami az Istennek való engedelmségre való elkötelezettség megújítása.

11. vers

Fiaim, ne tétlenkedjétek! Hiszen titeket választott ki az ÚR, hogy az ő szolgálatára álljatok, neki szolgáljatok és áldozzatok.

A reformációra mindig az intenzív cselekvés jellemző, amikor a sok éves vagy évtizedes holtpontra, tétlenségre és állóvíz helyett hirtelen felpetesz az élet, és mindenütt a munka, a dinamizmus kezd jellemző lenni, és elkezdnek felpörögni az események.

12-15. versek

Akkor fogták magukat a lévíták... és összegyűjtötték testvéreiket; megszentelték magukat, és bementek az ÚR házába a király parancsára az ÚR szava szerint, hogy megtisztítsák.

A reformáció dinamizmusa ragadós és motiváló. Aki belekerül, mindig belehoz másokat is, és elkezd a gyülekezet növekedni. Aki belekerül, szintén átmegy a megszentelődésen, és belekerül az aktív szolgálatba.

16. vers

Bementek a papok az ÚR háza legbelső részébe, hogy megtisztítsák. Kihordtak az ÚR házában az udvarába minden tisztátalan dolgot, amit az ÚR templomában találtak.

Kihordtak mindent – csak az ilyen radikális tisztogatási akciók hozzák el a nagy megújulási és ébredési időszakokat.

20-21. versek

Másnap reggel összegyűjtötte Ezékiás király a város vezető embereit, és fölment az ÚR házába. Bevittek hét bikát, hét kost, hét bárányt és hét kecskebakot vétekdóztatul a királyságért, a szentélyért és Júdáért. Majd megparancsolta a király Áron fiainak, a papoknak, hogy mutassanak be áldozatot az ÚR oltárán.

A megtisztulás után jön az áldozat bemutatása. Komoly megújulás soha nincs komoly áldozatok nélkül.

27-30. versek

És megparancsolta Ezékiás, hogy mutassák be az égőáldozatot az oltáron. Ugyanabban az időben, amikor elkezdték az égőáldozat bemutatását, elkezdték az ÚRnak szóló éneklést és trombitálást Dávidnak, Izráel királyának a hangszereivel. Ekkor leborult az egész gyülekezet, az ének pedig zengett, és a trombiták harsogtak. Mindez addig tartott, amíg vége nem lett az égőáldozatnak. Amikor vége lett az áldozat bemutatásának, a király és mindazok, akik vele voltak, térdre estek és leborultak. Ezután megparancsolta Ezékiás király és a vezető emberek a lévítáknak, hogy dicsérjék az URat Dávidnak és Ászáf látnoknak a szavaival. Ők pedig örömet mondtak dicséretet, meghajoltak és leborultak.

A reformáció mindig magával hozza az imádat és a dicsőítés helyreállítását is.

Azt lehet ennek a résznek a végén olvasni **(35-36. versek)**:

Így állították helyre az istentiszteletet az ÚR házában. Ezékiás és az egész nép örvendezett azért, hogy az Isten helyreállította azt népe számára, hiszen hamar megtörtént ez a dolog.

A reformok viszonylag gyorsan és koncentráltan zajlanak le, és az egész népre kihatással vannak, vagyis társadalmi szintű áldásokat szabadítanak fel.

A másik nagy reformációs igeszakasz a **Nehémiás 8. része**. Vegyük sorra a nehémiási reformáció elemeit is, ugyanígy, mint az előzőt, csak egy-egy mondatban:

1. vers

Akkor az egész nép egy emberként összegyűlt a Vizi-kapu előtt levő téren

vagyis a reformáció az egész nép egységes akarata volt. Ahhoz, hogy egy gyülekezet megújulhason, nem elég egy-két hangadó, mert ők legfeljebb begyűjtani tudják a reformációt – de az egész nép egységes akarata fogja elhozni a gyülekezeti szintű változásokat!

(1. vers)

...és azt mondták az írástudó Ezdrásnak, hogy hozza elő Mózes törvénykönyvét.

A reformáció kezdete mindig Isten kijelentésének, azaz az igének a középpontba állítása! Vissza kell térni a bibliai alapokra – enélkül soha nem lesz reformáció!

2. vers

...odavitte Ezdrás pap a törvényt a gyülekezet elé, amely olyan férfiaktól és nőkből állt, akik mindnyájan meg tudták érteni a hallottakat

Ez azt jelenti, hogy készen álltak a megértett igazságok megcselekvésére, vagyis volt bennük egy készség, egy vágy és egy radikális elkötelezettség az isten kijelentésének fogadására.

3. vers

Fölvasta azt a Vizi-kapu előtt levő téren virradattól délig. – Ez a kitaró és komoly bibliatanulmányozás. Volt ideje hatni az Igének! A reformációhoz időt kell áldozni a Bibliával való nagyon szoros közösségre.

(3. vers)

Az egész nép figyelemmel hallgatta a törvénykönyvet. – Ez a minden mellékes körülményt kizáró koncentrációt jelentette. Nekik életbevágóan fontossá vált az, hogy megértsék, mi az Isten akarata, és mit kell tenniük. Ez a mentalitás hozza el a reformációt.

5-6. versek

Amikor fölnyitotta, fölállt az egész nép. És amikor Ezsdrás áldotta az URat, a nagy Istent, az egész nép fölemelt kezekkel mondta rá: Ámen! Ámen! Azután meghajoltak, és arccal a földre borultak az ÚR előtt. – Az igetanulmányozás összekapcsolódott a saját maguk megalázásával, és az Isten imádatával. Ez a szívbeli állapot nyitja meg a szívet Isten Igéjének munkája előtt! Sokan éppen erre nem képesek: olvassák az Igét, de hiányzik a szívük és az értelmük megalázása és az életük behódolása Isten előtt.

7-8. versek

a lévíták magyarázták a népnek a törvényt... és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat – A reformáció kiindulópontja a biblikus, erőteljes tanítás, amely konkrét, gyakorlatias, megérthető és megvalósítható.

9. vers

Akkor Nehémiás királyi helytartó és az írástudó Ezsdrás pap meg a lévíták, akik magyaráztak a népnek, így szóltak az egész néphez: Az ÚRnak, a ti Isteneteknek szent napja ez. Ne gyászoljatok, és ne sírjatok! Ugyanis az egész nép sírt, amikor hallgatta a törvény szavait. – Az Isten kijelentésének középpontba kerülése mindig bűnbánatot és életrendezést generál. Ez a reformáció következő lépése. De nagyon fontos azt is meglátni, hogy a bűnbánat nem egy depressziós letargiába vezet, hanem a valóságos szabadulás örömébe!

10. vers

Menjetez, egyetek jó falatokat, igyatok édes italokat, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunknak szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek! A lévíták így csitítgatták az egész népet: Csillapodjatok, mert szent ez a nap, és ne bánkódjatok! Ekkor elment az egész nép, hogy egyenek, igyanak és másoknak is juttassanak belőle, és nagy örömnépet tartsanak, mert megértették mindazt, amire oktatták őket. – Az Isten szerinti bűnrendezés mindig egy Isten szerinti örömnépet hoz el, amely mindig összekapcsolódik az adás mentalitásával. A reformáció mindig tüemeli Isten népének a tekintetét saját magán, és a megújult gyülekezet egyik első gyümölcse mindig az, hogy előtérbe kerül az adás, a szolgálat mentalitása és gyakorlata.

13. vers

Másnap azután összegyűltek az egész nép családfei, a papok és a lévíták az írástudó Ezsdrásnál, hogy jól megértsék a törvény szavait. – A szabadulás és az örömnépet után a reformáció tovább folytatódik a „még többet tőled” mentalitással, és továbbmennek az ige még mélyebb megértésében. Ez nagyon fontos, mert az igazi reformáció soha nem egy nagyszerű alkalmat jelent, hanem egy megújuló életformát és egy új szemléletet, aminek mindig hosszútávú kihatásai vannak.

14. versek

Ekkor megírva találták a törvényben, amelyet az ÚR Mózes által adott, hogy a hetedik hónapban levő ünnepen lombsátrakban kell lakniuk Izrael fiainak. Kihirdették, és közhírré tették minden városban és Jeruzsálemben is: Menjetez ki a hegyekbe, és hozzatok olajfa-, vadolajfa-, mirtusz- és pálmaágakat, meg más sűrű lombú faágakat, és készítetek lombsátrakat, ahogyan meg van írva.

Helyreállították az Isten Igéje szerinti ünneplést. Az ünneplés mindig az imádat közösségi szintű cselekedete volt, amely mindig együtt járt a közösségi szintű megszentelődéssel, áldozathozatallal és „bulizással”. Isten öröme ilyenkor szabadul fel társadalmi szinten az emberekben.

17. vers

Bizony nem tettek így Izráel fiai Józsuének, Nún fiának az ideje óta egészen eddig. Igen nagy volt az öröm. Nap-nap után olvasták az Isten törvénykönyvét, az első naptól az utolsó napig.

Így néz ki egy helyreállt gyülekezet. Amit régóta nem csináltak, azt elkezdik újra tenni, és közben napról napra ott vannak az Ige körül, és ünnepelnek. Ebben a három dologban összegezhető a reformáció lényege: az Isten kijelentése a középpontba kerül, ennek következtében a gyülekezet visszatér a bibliai törvények és minták betöltéséhez, és az egészet áthatja egy szívből jövő hála, öröm és ünnepi hangulat, mert az ilyen közösségeknek mindig nagy okuk van az örömnünnepre, hiszen átérték isten szabadítását és helyreállítását. Az öröm és az ünneplés mindig megmutatja, hogy Isten munkálkodik-e egy közösségbe, vagy sem, mert Isten országára nem az evés-ivás, hanem a Szentlélekben való öröm a jellemző. És aki kijut a krízisből, azon mindig meg is látszik, hogy az élete végre a helyes mederbe került.